

3) Wykładni art. 6 dyrektywy 2003/88 należy dokonywać w ten sposób, że sprzeciwia się on zasadniczo sytuacji, w której mimo iż umowa o pracę strażnika leśnego przewiduje maksymalnie 8 godzinny dzień pracy oraz maksymalnie 40 godzinny tydzień pracy, w rzeczywistości strażnik ten zapewnia, zgodnie z obowiązkami ustawowymi, ochronę podlegającego mu obrębu leśnego w sposób ciągły lub w sposób powodujący przekroczenie maksymalnego tygodniowego wymiaru czasu pracy przewidzianego w tym artykule. Sąd krajowy powinien dokonać koniecznych ustaleń w celu dokonania oceny, czy ma to miejsce w rozpatrywanej przez niego sprawie i stosownie do okoliczności, powinien sprawdzić, czy przesłanki określone w art. 17 ust. 1 dyrektywy 2003/88 lub w art. 22 ust. 1 tej dyrektywy dotyczące możliwego odstępstwa od wskazanego art. 6 są spełnione w sprawie toczącej się przed sądem krajowym.

4) Wykładni dyrektywy 2003/88 należy dokonywać w ten sposób, że obowiązek pracodawcy wypłacenia wynagrodzeń oraz dodatków, które można uznać za wynagrodzenia za okres, w którym strażnik leśny jest zobowiązany zapewnić ochronę obrębu leśnego, za który ponosi odpowiedzialność nie jest objęty zakresem tej dyrektywy, lecz zakresem odpowiednich przepisów prawa krajowego.

(¹) Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Postanowienie Trybunału z dnia 18 marca 2011 r.
(wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana — Hiszpania) — David Montoya Medina przeciwko Fondo de Garantía Salarial, Universidad de Alicante

(Sprawa C-273/10) (¹)

(Artykuł 104 § 3 regulaminu postępowania — Polityka społeczna — Dyrektywa 1999/70/WE — Klauzula 4 porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony — Umowy o pracę w sektorze publicznym zawarte na czas określony — Prawo do trzyletniego dodatku za staż pracy — Zasada niedyskryminacji)

(2011/C 186/16)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: David Montoya Medina

Strona pozwana: Fondo de Garantía Salarial, Universidad de Alicante

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana — Wykładni klauzuli 4 pkt 4 załącznika do dyrektywy Rady 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia

ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) (Dz.U. L 175, s. 43) — Umowy o pracę zawierane przez kadrę nauczycielską i badawczą z uniwersytetami publicznymi — Wyłączenie pracowników zatrudnionych na czas określony z korzystania z określonych przywilejów

Sentencja

Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony, zawartego w dniu 18 marca 1999, które stanowi załącznik do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej porozumienia w sprawie pracy na czas określony zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC) należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie przepisom krajowym, które w braku obiektywnego uzasadnienia stanowią, iż prawo do otrzymywania trzyletniego dodatku za staż pracy przysługuje wyłącznie docentom zatrudnionym na czas nieokreślony a nie przysługuje docentom zatrudnionym na czas określony, jeżeli w odniesieniu do otrzymywania wspomnianego dodatku te dwie kategorie pracowników znajdują się w porównywalnych sytuacjach.

(¹) Dz.U. C 221 z 14.8.2010.

Postanowienie Trybunału (piąta izba) z dnia 14 marca 2011 r. — Ravensburger AG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Educa Borrás SA

(Sprawa C-370/10 P) (¹)

(Odwołanie — Wspólnotowy znak towarowy — Graficzny znak towarowy EDUCA Memory game — Wniosek o unieważnienie złożony przez właściciela słownych krajowych i międzynarodowych znaków towarowych MEMORY — Oddalenie wniosku o unieważnienie przez izbę odwoławczą — Rozporządzenie (WE) nr 40/94 — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) i art. 8 ust. 5 — Względna podstawa odmowy rejestracji)

(2011/C 186/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ravensburger AG (przedstawiciele: H. Harte-Bavendamm i M. Goldmann, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: D. Botis, pełnomocnik), Educa Borrás SA

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu (ósma izba) z dnia 19 maja 2010 r. w sprawie T-243/08 Ravensburger przeciwko OHIM, w którym Sąd oddalił skargę o stwierdzenie nieważności wniesioną przez właściciela słownych krajowych i międzynarodowych znaków towarowych „MEMORY” dla towarów należących do klasy 28 na decyzję R 597/2007-2 Drugiej Izby Odwoławczej Urzędu

Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (OHIM) z dnia 8 kwietnia 2008 r. uchylającą decyzję Wydziału Sprzeciwów uwzględniającą złożony przez skarżącą wniosek o unieważnienie graficznego znaku towarowego „EDUCA Memory game” dla towarów należących do klasy 28

Sentencja

- 1) *Odwołanie zostaje oddalone.*
- 2) *Ravensburger AG zostaje obciążona kosztami postępowania.*

(¹) Dz.U. C 260 z 25.9.2010.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Danii

(Sprawa C-95/11)

(2011/C 186/18)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, pełnomocnik, i H. Peytz, adwokat)

Strona pozwana: Królestwo Danii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że, umożliwiając osobom niebędącym podatnikami przystępowanie do grupy podatkowej VAT, Królestwo Danii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 9 i 11 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹);
- obciążenie Królestwa Danii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Mając na celu ułatwienie procedur administracyjnych oraz zapobieganie pewnym formom nadużyć, Rada w dyrektywie 2006/112/WE umożliwiła państwom członkowskim uznanie pewnych grup podatników za jednego podatnika. Komisja jest zdania, że ta dyrektywa nie umożliwia przystępowania do takich grup podatkowych VAT osób niebędących podatnikami, i, co za tym idzie, przyznania im praw i obciążenia ich obowiązkami tych podatników. Duńskie prawodawstwo umożliwiające osobom niebędącym podatnikami przystępowanie do grupy podatkowej VAT jest zatem niezgodne z tą dyrektywą.

(¹) JO L 347, s. 1

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgerichts Innsbruck (Austria) w dniu 18 marca 2011 r. — Tyrolean Airways Tiroler Luftfahrt Gesellschaft mbH przeciwko Betriebsrat Bord der Tyrolean Airways Tiroler Luftfahrt Gesellschaft mbHR

(Sprawa C-132/11)

(2011/C 186/19)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Oberlandesgericht Innsbruck

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona wnosząca odwołanie: Tyrolean Airways Tiroler Luftfahrt Gesellschaft mbH

Druga strona postępowania odwoławczego: Betriebsrat Bord der Tyrolean Airways Tiroler Luftfahrt Gesellschaft mbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy jest zgodny z aktualnie obowiązującym prawem Unii, a zwłaszcza z art. 21 Karty Praw Podstawowych (w związku z art. 6 ust. 1 TUE), z wyrażoną w prawie Unii (art. 6 ust. 3 TUE) ogólną zasadą zakazu niedyskryminacji ze względu na wiek i z art. 1, 2 i 6 dyrektywy 2000/78/WE (¹) krajowy przepis układu zbiorowego, który pośrednio dyskryminuje starszych pracowników w taki sposób, że — przy zakwalifikowaniu do określonej w układzie zbiorowym grupy zaszerogowania, a w konsekwencji, przy określaniu kwoty wynagrodzenia — uwzględnia jedynie te umiejętności i wiedzę, które zostały nabyte przez nich jako stewardów czy stewardesy u danego przewoźnika lotniczego, nie uwzględnia natomiast identycznych merytorycznie umiejętności i wiedzy nabytych przez nich u innego przewoźnika należącego do tego samego koncernu? Czy ma to również zastosowanie do stosunków pracy nawiązanych przed dniem 1 grudnia 2009 r.?
- 2) Czy sąd krajowy może uznać częściową nieważność i nie stosować zawartego w indywidualnej umowie postanowienia, które pośrednio narusza art. 21 Karty Praw Podstawowych, wyrażoną w prawie Unii ogólną prawną zasadą zakazu niedyskryminacji ze względu na wiek czy też art. 1, 2 i 6 dyrektywy 2000/78/WE, w drodze analogii do wyroku w sprawie Rieser (²) i do wyroków należących do zapoczątkowanego wyrokiem w sprawie Béguelin (³) orzecznictwa w przedmiocie sprzecznych z prawem antymonopolowym porozumień, a to ze względu na bezpośrednią skuteczność horyzontalną praw podstawowych Unii?

(¹) Dyrektywa Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiająca ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U. L 303, s. 16)

(²) Wyrok z dnia 5 maja 2004 r. w sprawie C-157/02 (Zb.Orz. 2004, s. I-1477)

(³) Wyrok z dnia 25 listopada 1971 r. w sprawie C-22/71 (Zb.Orz. 1971, s. 949)